

Ahogy kinéztem az ablakon, nem láttam mást, csak vidámságot. A gyerekek játszottak, a szomszédok a kora őszi munkákat végezték. Aztán, minden szépet és jót félretéve, jött egy felhő, és eleredt ez eső. Az eső ritmusos kopogása ablakomon, valami nem e világi erővel húzott kifelé kis kuckómból.

Ahogy kiértem, megborzongtam a hirtelen hidegen. A kertünk felé baktatva, a szél belekapott barnás hajamba, s elfújta a nyakam köré font sálamat, valahova, az ismeretlenbe. Egyre inkább zuhogott, és nem járt kegyelem a szomszédok által gondos kupacokba rakott faleveleknek sem. Ez a szomorú táj valahogyan megdobogtatta szívemet, bizsergés járta át az egész testemet. Az aprócska kertünkbe érve, egy pillanatra megtorpantam, szemeimet az otthonos és szívemnek oly kedves helyen. Lehet, hogy Lara Brookleyns lemondta, mivel olyan „kicsi” és „szánalmas”, hogy számomra ez okoz örömet, de... de mégis mindnek tudna Lara örülni? Gazdag, elkényeztetett és mindene megvan. Mindene tökéletes. Mindenki irigyli őt. Neki van pénze, nagy háza, óriási kertje, rengeteg játéka, sok külföldi élménye. De nekem van egy olyan helyem, ami mindennél közelebb áll a szívemhez. Ha nagymama ide készíti a vasárnapi ebédet, vagy amikor apával közösen olvasunk itt: én a kis hintámban, ő pedig az egyik nyugágyon.

Miután ezen egy kicsit elmerengtem, elrugaskodtam, majd futni kezdtem. Nem tudtam, miért. egyszerűen ez volt ez első eszembe jutó dolog. Szaladtam, szaladtam és szaladtam. Aztán, nem is tudom, talán a hatodik körnél, megcsúsztam a nyirkos fűvön. Kicsit megütöttem a fejem és a könyököm, de nem sírtam. Valójában nem is fájt. Egyszer csak, azon kaptam magam, hogy nevetek. Hogy min? Ezen az esésen. Az embereken, akik megriadnak egy kis esőtől. Szavakon, amiket nem értek, s talán sosem tudom majd jelentésüket. Felsorolnám, min kacagtam még, de inkább összefoglalom egy szóban: mindenben. Mindenben nevettem. Egy kis idő után, úgy éreztem, ideje mennem. Komótosan feltápáskodtam, s kislattyoztam az ajtón. Legjobb lett volna már a szobámban ülve olvasni egy jó könyvet, hallgatni a kandalló tűzének lágy lobogását...

Ígen. Így tettem volna. Ha... Ha a házunk a helyén lett volna! De nem volt ott. Csipkedtem magam, hátha ez valami rossz vicc vagy rémálom. Nem az volt. Ahhoz túl valóságosnak tűnt.

Ledőltem a fűbe. Éreztem, hogy a kabátom átázik a vizes talajtól, de nem igazán érdekelt. Kicsit fáztam, de fapofával bámultam az eget, s éreztem, egyre ritkábbak a hideg esőcseppek. Így nézhettem ki pár perccel korábban is, egy különbséggel: most nem nevettem, gondolkoztam. Nem mindenben, csak pár dolgon. Lehunytam a szemem, és elképzeltem, a lehető legjobb helyzetet, amiben most lehetnék, a szobámban, pattog a tűz, és...

Caroline Mabel West! - hallottam egy ismerős hangot.

- Anya!

- Kislányom, hol voltál? Te jó ég, tiszta víz vagy! Apáddal órák óta keresünk...

De ez engem teljesen hidegen hagyott. Csupán négy szó hagyta el a számat:

- Anya! Hát itt vagy! – borultam a nyakába.

Ő pedig csak értetlenül bámult rám.

(A szerző 12 éves, 7. osztályos tanuló. Szlovákia, Dunaszerdahely)

